

Νομίζω, ὅτι ἡ τοιαύτη ἀπεργία δὲν εἶναι ἐκ τῶν συνήθων, ἀλλ' ἀποτέλεσμα κακῶς ἐννουμένων δικαιωμάτων καὶ ζημιῶν τῆς ἐργατικῆς τάξεως, καθ' ὅσον τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἡδύναντο νὰ περιρρίψωσι μέχρι τοῦ διπλασίου τὸ πολὺ τοῦ προτέρου ἡμερομισθίου τῶν, καὶ οὐχὶ νὰ καταχρασθῶσιν ἐπὶ τοσοῦτον τῆς περιστάσεως, καθ' ἣν οἱ ἐργοστασίарχοι εἰσὶ δεδουλευμένοι καὶ πιέζονται ὑπὸ τῆς ἐπειγομένης Κυβερνήσεως, ἥτις, τούτῳ τῷ λόγῳ κυρίως, ἀνέβαλε τὰς ἐκλογάς. Διότι ὁ κ. Τρικούπης ἀναμένει νὰ πεινάσῃ διὰ νὰ μαγειρεύσῃ, καὶ ὄχι ὡς τῶν φορητῶν τὰ παιδιὰ.

Πάταγος ἐγένετο παρὰ τῶν ἐνταῦθα Ἀτμοπλοϊκῶν διὰ τὴν ἐν τῷ προλαβόντι «Μὴ Χάνεσαι» ἀνταπόκρισιν περὶ τῶν κατὰ πρό κ. Διευθυντοῦ γενομένων ἀπειλῶν κλπ. Δὲν ἐννοῶ τὸν λόγον. Ἐὰν ἐγὼ ἔγραψον τὰ τῆς περιστάσεως ταύτης, εὐχαρίστως καὶ θαρροῦντως θὰ ἐνεφανίζομην πρὸ αὐτῶν, ἔχων ἀπαιτήσεις ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν. Καὶ ἐν τούτοις αὐτοὶ ἐθύμωσαν κατὰ τοῦ γράψαντος, ἥ διότι τὸ ἔχαρακτήρισαν εἰρωνίαν, ἥ διότι ἠθελον νὰ τὸ κρατήσωσι μυστικόν. Ἐὰν οἱ Κύριοι αὐτοὶ δὲν σιεροῦνται κρίσεως, ἃς ἐννοήτωσιν ὅτι τὸ μὲν πρῶτον δὲν φαίνεται, τὸ δὲ περὶ τήρησεως μυστικοῦ τοῦ πράγματος, δεόν νὰ μάθωσιν, ὅτι εἰς ζητήματα προσκρούοντα ἀμέσως κατὰ τῆς κοινωνίας, ἡ τήρησις τοῦ μυστικοῦ εἶνε ἐγκλημα, ἡ δὲ κοινωνία δικαιοῦται νὰ ἐπιληφθῇ ἐξ ἐπαγγέλματος.

Ἔμμα.

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΑ

Καὶ ἡ Ἀνάστασις ἐτελέσθη μετὰ τῆς συνήθους κατασκευτικῆς ἐπισιμότητος· οἱ ἐν Ἀθήναις εὐσεβεῖς καὶ ἀσεβεῖς ἀπὸ τοῦ βασιλέως μέχρι τῶν πωλητῶν τῶν ἐφημερίδων, ἐπλήρωσαν πρὸς αὐτὴν τὸν ἐτήσιον φόρον τῆς χριστιανικῆς ἀγαλλιάσεως· καὶ οἱ μὲν ἔτρεχον εἰς τὰς ἐκκλησίας διὰ νὰ ἀκούσωσι τοὺς χαρμυσίνους ἤχους τῆς ἀκολουθίας, καὶ νὰ ἀνάψωσι τὴν λαμπάδα τῶν ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός· οἱ δὲ προὔτιμων νὰ ἀνεβοκατεβαίνωσι τὴν ἐρμαϊκὴν ὁδόν, γεμάτην ἀπὸ φιλοχρίστους... περιπατητάς, καὶ νὰ ἐντροφῶσιν εἰς τὰς ὄψεις ἀλλήλων, αἱ ὁποῖαι συχνὰ παρήλλασαν ὑπὸ τὰ ποικίλα χρώματα τῶν βεγγαλικῶν φώτων· τινὲς περιφερόμενοι ἀνά τὰς ὁδοὺς μετὰ τὰς λαμπάδας τῶν σβεστῶν ἀνά χεῖρας ἐφαίνοντο ὅτι ἀνέμεναν νὰ τὰς ἀνάψουν ἀπὸ τὸ ἀνεσπερον φῶς... τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ὠραίων μας, αἵτινες κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, ὑπὸ τὸ σκίῳφος τοῦ μεσονυκτίου, ἀναφανίζομεναι, ἐδῶ, ἐκεῖ, μεμονωμένοι ἢ καθ' ὀμίλους, σιγῆλα ἢ βομβοῦσαι, ἐξήναπταν τοὺς πόθους, ποικίλους ὡς τὰ φῶτα τῶν βεγγαλικῶν... Ἐφέτος τὰ ζαχαροπλαστεία τοῦ Παπαζήση καὶ Ἀκριβοπούλου, κεκλεισμένα, δὲν ἐφιλοξένουν τοὺς συνήθως ἐκεῖ ἐν πυκναῖς σειραῖς ἐγκαθιδρυμένους· μόνον δὲ τὸ ὑπὸ τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀττικῆς καφενεῖον παρείχε φιλοξενίαν εἰς τοὺς ἀνυπομονοῦντας νὰ ἴδωσι τὸν βασιλέα ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἀναστήσωσι μετὰ κινεῖν πασχαλινὸν γλύκισμα τὸν ταρέντα στόμαχόν τῶν ὑπὸ τὸ ἄχθος τῆς φασουλοφαγίας.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. τῆς ἀριθ. 4'0)

Νέος τυφελισμὸς διεσχόρησεν αὐτούς.

Ὁ Ἰάκωβος Γραδὲν ὄρμηθεν εἰς καταδίωξιν αὐτῶν καὶ συνέλαβε πέντε αἰχμαλώτους, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ διοικῶν τὸ ἀπόσπασμα.

Ὅτε οἱ οὐσάριοι ἐπέστρεψαν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης οἱ ἀκροβολισταὶ ἔμενον ἀκόμῃ ἐκεῖ· εἶχον μεταφέρει τοὺς τραυματίας εἰς τὸ ἀγροκήπιον, ὅπερ δὲν ἀπεῖχε πλέον τῶν γιλιῶν μέτρων.

— Ἀνθυπολοχαγέ, εἶπεν ὁ λοχαγὸς τῶν ἀκροβολιστῶν πρὸς τὸν Ἰάκωβον Γραδὲν, τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα, εἶσαι ἀνδρεῖος καὶ ὀδηγεῖς ἀνδρείους· ἐθαύμασα πρὸ ὀλίγου τὴν ἀγέρωχόν σου καὶ τῶν ἀνδρῶν σου στάσιν ἀπέναντι τῶν γερμανῶν θωρακοφόρων, ἐτοιμῶν νὰ σᾶς κατακόψωσιν. Ἀ-

πειθύνω εἰς σὲ καὶ τοὺς γενναίους συντρόφους σου τὰ εἰλικρινῆ μου συγχαρητήρια.

— Λοχαγέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος, δέχομαι τὰ συγχαρητήριά σου διὰ τοὺς συντρόφους μου καὶ γιὰ μένα, ἀν καὶ ἐκάμαμε τὸ καθήκον μας.

— Ἀνθυπολοχαγέ, ὑπέλαθεν ὁ ἀκροβολιστής, γάλλος ἀξιωματικὸς ἔχων τὴν ἀξίαν σου δικαιοῦται νὰ ἦνε μετριοπαθής.

— Ἀλλὰ, λοχαγέ μου, δὲν μοὶ δώκατε ἀκόμῃ τὸν καιρὸν νὰ σᾶς εὐχαριστήσω· σεῖς μᾶς ἐσώσατε. Χωρὶς ἐσᾶς, λοχαγέ μου, εἴμεθα χαμένοι ἄνθρωποι· οἱ σύντροφοί μου καὶ ἐγὼ σᾶς χρεωστοῦμεν τὴν ζωὴν!

Ὁ ἀκροβολιστής ἐμειδιάσεν.

— Θὰ σᾶς ἀπαντήσω διὰ τῶν λόγων, οὗς πρὸ ὀλίγου ἀπηγγείλατε, εἶπεν· οἱ ἀνδρεῖοί μου ἀκροβολισταὶ καὶ ἐγὼ ἐπράξαμεν ἀπλῶς τὸ καθήκον μας.

Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ ἐσφιγξαν τὰς χεῖρας.

— Ὑπολοχαγέ, πῶς ὀνομάζεσθε; ἠρώτησεν ὁ λοχαγός.

— Ἰάκωβος Γραδέν· καὶ σεῖς, λοχαγέ μου, δὲν θὰ μοῦ πῆτε τὸ ὄνομά σας;

Ἦ φυσιογνωμία τοῦ λοχαγοῦ μετέβαλεν ἔκφρασιν.

— Ἐπεθύμουν, εἶπεν, ἀλλὰ δὲν δύναμαι... Τὸ ὄνομά μου; Τὸ κρύπτω αὐτὸ διὰ λόγους τοὺς ὁποίους ἐπίσης εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ κρύψω. Πρὸς τὸ παρὸν ἀρκεῖ νὰ ξεῖρετε

Προσεγγίζοντας του μεσονυκτίου, τὸ ἵππικὸν ὑπὸ τοῦς ἤχους τῶν σαλπίγγων του παρήλασεν ἀπὸ τὸ σκότος τοῦ φωταερίου τῆς ὁδοῦ Σταδίου, διευθυνόμενον εἰς τὸ παλάτι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, καὶ παρὰ τὴν Μητρόπολιν εἶχον τοποθετηθῆ ὀλίγοι πεζοί, ὀλίγοι σκαπανεῖς, ὀλίγοι πυρροβόληται μὲ τὰ κανόνια των. Ἀκριβῶς περὶ τὴν δωδεκάτην ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς ἀκολουθίας τοῦ διευθύνθη πρὸς τὴν Μητρόπολιν τὸν κοινὸν θαυμασμόν, καὶ μάλιστα τῶν πολλῶν παρεπιδημούντων κατ' αὐτὰς ξένων ἐκ τῆς Ἀνατολῆς, ἐκδηλούμενον δι' ἐπιφωνημάτων, ἐπισπᾶ τὸ μεγαλοπρεπὲς βασιλικὸν ὄχημα, κεκλεισμένον, εἰς τοῦ ὑποῖου τὰ βᾶθη ἐξαφανίζεται ἡ Α. Μ.

Οἱ ναοὶ μας, προεξάρχοντας τοῦ τῆς Μητροπόλεως, φεγγολοῦσιν ὅλοι ὑπὸ τὸ φῶς τῶν λαμπάδων καὶ τῶν βεγγαλικῶν φώτων, ἅτινα περιαιροῦσι. Γραφικωτάτη εἶνε ἡ θεὰ τῶν κλιτύων τοῦ Λυκαβητοῦ, ἐνθα κατὰ ποικίλας διευθύνσεις ἀνέρχονται ἢ κατέρχονται τὰ φῶτα τῶν ἐνοριτῶν τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ναΐκου. Παντοῦ κυριαρχοῦσι τὰ βεγγαλικά, καίόμενα ἀπὸ τῶν ναῶν, ἐπὶ τῶν δρόμων, εἰς τοὺς ἐξώστας καὶ τὰ πεζοδρόμια. Ἀκριβῶς δὲ περὶ τὴν ὥραν τῆς Ἀναστάσεως, ὡς ἐπίτιδες ν' ἀνέμενε τὴν καταλληλοτέρην στιγμήν πρὸς ἐμφάνισιν, ἐφάνη ἀνκτέλλουσα ἡ σελήνη, ὡς τὸ ἐπισιμότερον καὶ μαγικώτερον βεγγαλικὸν φῶς.

Ἐπίσης γλυκεῖα καὶ φαιδρὰ ἦτο ἡ θεὰ τῶν μετὰ τὴν Ἀνάστασιν ἐπιστρεφόντων λαμπαδηρόρων, καὶ διασπειρομένων ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τῆς πόλεως, εἰς τοὺς κύκλω ἐν τῷ σκότει παρατηρητάς. Τώρα διαβαίνει ζεῦγος γεροντικόν, ἄλλοτε πολυμελῆς οἰκογένεια, ἄλλοτε νεαρὸν ζευγαράκι, καὶ ἄλλοτε ὑπέρτρια μετ' αὐτοσχεδίου τινὸς συγγενοῦς τῆς τὸ πανηγυρικὸν καὶ βραδύ τῶν βημάτων, ἢ προσοχῆ

καὶ ἡ ἀκίνησία τῶν χειρῶν τῶν κρατουσῶν τὴν λαμπάδα, ἢ ἐπὶ τῶν μορφῶν διαχεομένη λάμψις, ἢ ἀποκαλύπτουσα κατὰ τι φανταστικώτερας τὰς φυσιογνωμίας, ἐπισπῶσι κατὰ τὰς περιστάσεις, τὰ γέλια ἢ τὴν ἀπλὴν προσοχὴν τῶν παρατηρούντων. Πάντας ἀναμένουν ἐπὶ τῶν ἐστρωμένων τραπέζων τὰ κόκκινα αὐγά, ὁ πατσᾶς, τὰ σηκοτάκια. Τὸ δὲ φῶς τῆς λαμπάδος, οἱ μὲν ὀλιγώτερον εὐλαβῶς θὰ τὸ ἀφήσουν νὰ καῆ ὡς τὸ πρῶτ' ἰδὸν τὸ καλὸ τοῦ σπητροῦ· οἱ δὲ ἄγαν θεοφοβούμενοι θὰ κατορθώσουν, μεταφέροντες αὐτὸ ἀπὸ κανδήλας εἰς κανδήλαν, νὰ τὸ κρατήσουν ἀσδυτον μέχρι τοῦ ἐλευσομένου Πάσχα.

Ἡ **Κυριακὴ** τῆς λαμπρῆς μας δὲν διεκρίθη ἐπὶ λαμπρότητι ἦτο ἀγρία, καὶ εἶχε διαθέσεις μόθηρας, δηλ. βροχεράς, αἱ ἐποιαὶ δὲν ὑπεχώρησαν πρὸ τῶν ἠδυπαθῶς περισειομένων ἐπὶ τῆς σούβλας πασχάλινῶν ἀμῶν ἢ βροχῆ ἐξερράγη δυνατῆ, αἱ ἀνθρακίαι ἀπομένουσιν ἡμίσδεστοι, καὶ μεσοψημένα τὰ ἀρνιά, ἀπὸ τὰ ὅποια αἱ σταγόνες τῆς βροχῆς ἐπῆραν ὅλην τὴν ροδίζουσαν καὶ ζεστὴν νοστιμάδα των, ὡς θὰ ἐλέγομεν τὴν παρθενιά των. Δυσάρεσκια, καὶ μουρμουρίσματα πολλῶν στομάχων, ἀναγκασθέντων νὰ ἀρκεσθῶσιν εἰς ὀλίγην σοῦπαν καὶ βραστόν. Ἐν τούτοις, ἐξαιρουμένων τῶν στομάχων, διὰ μερικά προληπτικά μυαλά ἢ θεὰ τῆς βροχῆς ἦτο ὁ γλυκύτερος τῶν οἰωνῶν διότι παρὰ τῷ λαῷ βροχερὴ λαμπρὴ θὰ πῆ εὐτυχισμένη χρονιά.

Τὴν πρωτὴν τοῦ μεγάλου Σαββάτου ἐκυκλοφορεῖ εἰς τὰς ἐφημερίδας ἡ ἀπειλητικὴ δὴλωσις τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἀστυνομίας, ἢ ἐντόνως ἀπαγορεύουσα τοὺς συνήθεις πυρροβολισμούς· ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς μέχρι τῆς

ὑπὸ ποῖον ὄνομα μὲ γνωρίζουν οἱ ἐλευθεροσκοπευταὶ μου μὲ ὀνομάζον λοχαγὸν Λαγγάρδ.

Βραδύτερον, ἐξηκολούθησεν ὁ μυστηριώδης ἐλευθεροσκοπευτῆς, ἀν δὲν ἀποθάνω σὲ καμμιά μάχη, θ' ἀναλάβω ἄλλον ἀγῶνα τὸν ὅποιον ἄψαξα ἕνεκα τοῦ πολέμου· τότε, κ. Ἰάκωβε Γρανδὲν, ἢ ξαναἰδοῦμε· θὰ ἔλθω ἐγὼ νὰ σᾶς ἀνταμώσω, διότι πιθανώτατα νὰ λάβω τὴν ἀνάγκην σας μάλιστα, διὰ νὰ ἐπιτύχω ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ζητῶ, ἔχω ἀνάγκην βοηθείας ἀνδρῶν ἀφοσιωμένων ὅπως σεῖς.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει δύνασθε νὰ βασισηθῆτε ἐπ' ἐμοῦ, λοχαγέ μου.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐσφιγξαν ἐκ δευτέρου τὴν χεῖρα.

— Καλὴν ἀντάμωσιν καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν! εἶπεν ὁ λοχαγός.

— Ὅτι καλὸ! εἶπεν ὁ ὑπολοχαγός.

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ λοχαγός Λαγγάρδ ἦτο κάτοχος περιουσίας, διότι ἀφοῦ ἐνέδυσε καὶ ὥπλισεν ἐξ ἰδίων διακοσίου πενήκοντα ἄνδρας, τοὺς ὁποίους καὶ διοικούσε, τοὺς ἔτρεφεν ἐξ ἰδίων του φροντίζων πάντοτε νὰ μὴ στερῶνται τίποτε. Μόνον ἐζήτει παρὰ τῆς κυβερνήσεως τὰ πολεμοφόδια, τῶν ὁποίων εἶχεν ἀνάγκην καὶ τὰ ὅποια δὲν ἠδύνατο ἄλλως νὰ εὔρη.

Οἱ ἐλευθεροσκοπευταὶ τοῦ λοχαγοῦ Λαγγάρδ, τοὺς ὁποίους ὀνόμαζον ἐλευθεροσκοπευτὰς τῶν δασῶν, εἶχον στρατολογηθῆ σχεδὸν παντοῦ· διὰ τῶν διαφόρων δὲ τούτων

στοιχείων ὁ λοχαγός Λαγγάρδ εἶχε σχηματίσει στρατὸν μόνιμον, συναμιλλώμενον πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λείγγρος μετὰ τῶν ἐλευθεροσκοπευτῶν τῶν Παρισίων.

Ὁ λοχαγός τοὺς ὀνόμαζε φίλους, παιδιὰ του. Καὶ ὅλοι ἠγάπων τὸν ἀρχηγὸν των καὶ ὑπετάσσοντο εἰς αὐτὸν μετ' ἀφοσιώσεως.

Οἱ Γάλλοι εἶχον εἰσέλθει εἰς Αὐρηλίαν τὴν ὅποιαν ὁ πόλεμος εἶχεν ἐγκαταλείψει κατὰ τὴν ἡμέραν μάλιστα τῆς μάχης τοῦ Κουλιέ.

Πρωτὴν τινα μετὰ τὴν ἐπιθεώρησίν του ὁ λοχαγός τοῦ ὑπολοχαγοῦ Γρανδὲν προσκαλέσας αὐτὸν κατ' ἰδίαν τῷ εἶπε :

— Ἀνέγνωτε τὸν πρωῖνὸν «Μηνύτορα» ;

— Ὅχι λοχαγέ μου.

— Περιγράφει τὴν μετὰ τῶν θωρακοφόρων γερμανῶν συμπλοκὴν σας εἰς τὴν ἔπαυλιν Ἀυρέλλ καὶ ἀπονέμει μεγάλους ἐπαίνους εἰς τὸν ὑπολοχαγὸν Γρανδὲν.

— Ἀλήθεια, λοχαγέ μου ;

— Καὶ δὲν εἶναι αὐτὸ μόνον ἔχει· καὶ κατ' ἄλλο ὁ «Μηνύτωρ» τὸ ὅποιον σῆς ἐνδιαφέρει.

— Τί λοιπόν ;

— Βλέπω ὅτι δὲν ξεύρετε τίποτε· χαίρω λοιπόν διότι πρῶ-

στιγμῆς, καθ' ἣν γράφομεν, ἐξακολουθοῦσιν, ὡς τόσαι εὐ-
γλωττοὶ ἀπαντήσεις εἰς τὰς Ἀστρονομικὰς διακηρύξεις, ἀ-
διάλειπτοι ἀνὰ πᾶν λεπτόν, οἱ πυροβολισμοὶ ἐν ἴσῃ ζέσει
καὶ γοργότητι πανταχόθεν ἀκουόμενοι. Βεβαίως εἴμεθα
ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τοιούτων βαρβάρων καὶ κινδυνωδῶν
συνθηθειῶν· ἀλλὰ νομίζομεν, ὅτι πρέπει νὰ σιωπᾷ ἡ Ἀστρο-
νομία, ἀφοῦ δὲν ἔχῃ ἰσχύϊν νὰ καταστείλῃ αὐτάς, ὡς ἀπε-
δείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων· διότι χάνει πολύ. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἐκ-
φορὰ τῶν Ἐπιταφίων καὶ οἱ πυροβολισμοὶ, ἀδελφοῦντες
Σύνοδον καὶ Ἀστρονομίαν.

Τὰ θερινὰ ὑπαιθρία θεάματα ἐγκαινίζονται συνήθως ἀπὸ
τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα. Τὴν Κυριακὴν λοιπὸν ἔκαμαν ἀρ-
χὴν παρὰ τὰς Στήλας τὸ ἵπποδρομικὸν θέατρον Δερσέν, ὁ
ἄνεμος ἦτο δυσάρεστος, ἀλλὰ οἱ λαμπριάτικοι θεαταὶ λαμ-
πρῶς τὸν ὑπέμειναν.

Εἶδομεν καὶ πρόγραμμα θεατρικῆς παραστάσεως εἰς τὴν
Εὐτέρπην. Κατ' αὐτὸ «ἡ μουσικὴ θὰ παιανίζῃ ἡρωϊκὰ τε-
μάχια, καὶ τὸ θέατρον θὰ ἦνε σμυρναϊσοτόλιστον». Μέχρις
οὗ διαμαρτυρηθῆ ἡ γραμματικὴ, ὑποθέτομεν ὅτι πονηρός
τις ἠθοποιὸς ἠθέλησε νὰ ἀποτινῇ τὸν συμφέροντα φόρον
τῆς κολακείας πρὸς τὴν καλλιγύναικα πόλιν τῆς Ἰωνίας,
ἐξ ἧς πολλαὶ κατ' αὐτάς τὰς ἡμέρας παρεπιδημοῦσιν ἐν-
ταῦθα.

ἼΠΠΟΔΡΟΜΙΟΝ ΔΕΡΣΕΝ

Ἦνοιξεν ἀπὸ τὴν Κυριακὴν τὰς πύλας του, εἰς τὸν κό-

τος σὰς ἀναγγέλλω ὅτι ἐτιμήθητε διὰ τοῦ παρασήμου τῆς
Λεγεώνας τῆς Τιμῆς.

Ὁ Ἰάκωβος ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐπὶ στιγμὴν ἔμει-
νεν ἄφωνος ὡς ἡλίθιος,

— Ἐγὼ! ἐγὼ! εἶπε συνελθὼν ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του.

— Μάλιστα σεῖς. Μήπως δὲν με πιστεύετε;

— Ὡ! συγγνώμην, λοχαγέ μου· ἀλλὰ ἐπὶ τοσοῦτον με
ἐκπλήσσετε καὶ τόσον ὀλίγον περίμενα τέτοιο πρᾶγμα. . .

Ὁ λοχαγὸς ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ κόλπου του ἐφημερίδα ἐθε-
σεν αὐτὴν ἀνοικτὴν ἔμπροσθεν τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ.

— Ἰδοὺ, ἀνάγνωτε, εἶπεν.

— Ἀληθές, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, κοκκινίσας σὰν παπαροῦνα.

Τὸ διάταγμα ὑπογραφὴν τὴν προτεραιάν ἐν Τοῦρ περιεῖχε
μακρὸν κατάλογον παρατηρημοφοριῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων εὐ-
ρίσκετο καὶ ἡ τοῦ Ἰακώβου Γρανδέν.

— Σὰς ἀφίνω τὴν ἐφημερίδα, εἶπεν ὁ λοχαγὸς σφίγγων
τὴν χεῖρα τοῦ ὑπολοχαγοῦ του καὶ ἀπομακρυνθεῖς.

Αὐθημερὸν ὁ ταγματάρχης προσεκάλεσε τὸν Ἰακώβον
Γρανδέν.

— Ἐπεφορτίστην νὰ σὰς ἐγχειρίσω τοῦτο, εἶπε δι' ὕφους
εὐμενοῦς.

— Ἦτον ὁ σταυρός.

Ὁ συνταγματάρχης προσήρτησεν αὐτὸν εἰς τὸ στήθος.

— Συνταγματάρχα μου, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος συγκεκνημένος,
πρέπει νὰ με σύστησε κανένας μεγάλος προστάτης μου, διότι

σμον, ὅστις λαμπριάτικος, λαμπροφορεμένος, μὲ λαμπρὸν
στόμαχον, καὶ λαμπρὰν ὄρεξιν τρέχει ἐκεῖ νὰ διασκεδάσῃ.

Ὁ χώρος τοῦ ἵπποδρομικοῦ θεάτρου, κυκλούμενος ἀπὸ ὑ-
ψηλὰ ξύλινα περιτοιχίσματα, εἶνε εὐρύτατος· περιλαμβάνει
ὡς δύο χιλιάδες καθίσματα πρώτης καὶ δευτέρας θέ-
σεως κλιμακῶδῶν τεθειμένα, ἀλλὰ τὰ καθίσματα, τοῦλά-
χιστον τῆς πρώτης θέσεως, ἔπρεπε νὰ ἦνε ἀναλόγως τῆς
τιμῆς τῶν μᾶλλον ἀνέτως κατεσκευασμένα.

Ἐμπρὸς ἡ σκηνὴ διὰ τὰς παντομιμικὰς παραστάσεις·
πρὸ αὐτῆς ἀκριβῶς ὁ διὰ τὰς ἵπποδρομίας κυκλικὸς χώρος·
ἀριστερᾷ τῇ σκηνῇ ἡ ὀρχήστρα, καὶ δεξιᾷ τὸ βασιλικὸν
θεωρεῖον· τὰ ἄλλα θεωρεῖα ἀποτελοῦνται ὑπὸ ἡμικυκλικῆς
σειρᾶς ξυλίνων χωρισμάτων πρὸ τοῦ ἵπποδρομικοῦ κύκλου.
τὴν ὑπεροχὴν συνιστῶσιν ἐκεῖ καρέκλαι ἀντὶ τῶν ξυλίνων
βάθρων.

Ὁ μόνος στολισμὸς τοῦ θεάτρου εἶνε μακρὸς ἀριθμὸς ση-
μαίων κατὰ μῆκος τεταγμένων ἐπὶ τῶν ξυλίνων ἐπάλλεον
τοῦ τείχους.

*

Κυριακὴ τοῦ Πάσχα. Ἐχει βρεῖξει ἀπὸ τὸ πρῶν· τὸ ἔδα-
φος ὑγρὸν· σύννεφα ὀλονὲν σχηματίζονται· ἄνεμος πνέει ἐν-
οχλητικὸς, ἀλλὰ τὸ πλῆθος στριμώνεται πρὸ τῶν δύο θυ-
ρίδων τοῦ θεάτρου διὰ νὰ ἀγοράσῃ εἰσιτήρια· ἐννοεῖ ὅπως
δήποτε νὰ περάσῃ τὸ Πάσχα του καλλίτερα ἀπὸ τὰς ἄλ-
λας ἡμέρας· οἱ μᾶλλον ἀνυπόμονοι συγκροτοῦσι διὰ τῶν
χειρῶν καὶ τῶν ἀγκῶνων ἀγῶνας πρὸς ἐπίτευξιν ἑνὸς εἰσι-
τηρίου, πρὸς ὄλεθρον τῶν κάλων καὶ μέγαν κίνδυνον ἂν
ἦν τῶν ὠρολογίων, ἀλλὰ τῶν ἀλυσσίδων των, τῶν ὁποίων
τινὲς θρυμματίζομεναι, ὑρίστανται τὰς συνεπειὰς τῆς τοι-
αύτης συμπυκνώσεως.

Οἱ νωθρότεροι ἀναμένουσι νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά των· ἐν τῷ
μεταξὺ θῆμα εἰς τὴν ἀκηδίαν των, παρουσιάζεται ἐν τῷ

μὲ χορηγίῃ τὸσω μεγάλη τιμὴ ἀφοῦ αἱ ὑπηρεσίαι μου εἰς
τὴν πατρίδα εἶναι τόσον ὀλίγαι. Ὑπόσχομαι ὅμως, συνταχ-
ματάρχα μου, ὅτι θὰ δυνηθῶ νὰ καταστῶ ἄξιος νὰ φέρω τὴν
τιμὴν αὐτὴν.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, γενναῖέ μου Γρανδέν· ἄλλως αἱ περι-
στάσεις τοῦ νὰ διακριθῆτε δὲν θὰ λείψωσιν. Ὁμιλήσατε
περὶ ἀγνώστου τινὸς προστάτου· ὁ προστάτης οὗτος ὑπάρχει
πράγματι καὶ δύναμαι νὰ σὰς τὸν ὑποδείξω· εἶναι ὁ λοχα-
γὸς τῶν ἐλευθεροσκοπευτῶν Λαγγάρδ.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Ἰάκωβος.

— Ὁ ἀνὴρ οὗτος τὸν ὅποιον δὲν γνωρίζω, ἐξακολούθησεν
ὁ συνταγματάρχης, εἶναι πρόσωπον σπουδαῖον· ὁ στρατηγὸς
ἡμῶν φέρεται πρὸς αὐτὸν μὲ πολλὴν φιλίαν, ἐκτιμᾶται δὲ
πολύ καὶ ἡ γνώμη του εἰς τὰ συμβούλια. Ἠθέλησαν νὰ τὸν
παρασημοφορήσουν, ἀλλὰ δὲν ἐδέχθη· τὸν δὲ σταυρὸν τὸν
ὅποιον τοῦ ἀπένευμαν τὸν ἐζήτησε διὰ σὰς ἐδίστασαν νὰ τὸν
ἀπονεύμωμιν εἰς σὰς, ὅχι διότι δὲν εἶχετε καταστῆ ἄξιος αὐ-
τοῦ, ἀλλὰ μόνον διότι εἴσθε τόσον πολὺ νέος. Ὁ λοχαγὸς
Λαγγάρδ ἐπέμεινεν ὀμιλήσας περὶ τῆς σημαίας τοῦ Σεδάν,
τὴν ὁποίαν ἐφέρατε εἰς Τοῦρ, καὶ ἀναδείξας τὴν λαμπρὰν
δικαγωγὴν σας εἰς τὴν ἔπαυλιν Ἀυρέλ. Τέλος ἡ αἰτήσις του
ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν.

Ὁ Ἰάκωβος ἀπεχαιρέτησε τὸν συνταγματάρχην.

— Ἄ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἅς ἤξευρα ποῦ εὑρίσκεται τώρα
ὁ λοχαγὸς Λαγγάρδ νὰ πάγω νὰ τὸν εὐχαριστήσω! Ποῦ νὰ

μέσω αὐτῶν ὁ γνωστός ἀπό τινος ἀνά τὰς ὁδοὺς μας ἐπιφαινόμενος νάννος, τὸ ἐν τρίτον περίπου τοῦ συνήθους ἀνθρωπίνου ἀναστήματος· γέλια καὶ τυγκίνησις, καὶ θόρυβος· ἀκολουθεῖται ὑπὸ λούστρων· περικυκλοῦται ὑπὸ πλήθους· ὀφθαλμοτρῶγεται ἀπὸ ὄλους· τὸ ἀνθρωπάριον, στενοχωροῦμενον, ὑψοῖ ἀπειλητικῶς τὴν κεφαλὴν πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτὸ, ἐξικοντίζει ἀπειλητικὰ βλέμματα, καὶ ἀφανίζεται διὰ τῆς θύρας τοῦ θιάτρου, ὅπου μετ' ὀλίγον ἀναφαίνεται, πρὸς ἐκδίκησιν, ὑψηλότερος πάντων... ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ τείχους τοῦ ἵπποδρόμου.

*

Ἡ παράστασις διρκεῖ ἀπὸ τῆς τετάρτης μέχρι τῆς ἐβδόμης· προανακρούεται διὰ παντομίμας, γεμάτης ἀπὸ τὰς συνήθεις ἐρωτικὰς περιπετειᾶς καὶ γονυκλισίας καὶ κρυψίματα καὶ ξυλοκοπήματα· λαμβάνουσιν εἰς αὐτὴν μέρος ὅλα τὰ πρόσωπα τοῦ θιάσου μετὰ τῶν δύο γυναικῶν ἢ μία λεπτότερα, καὶ μᾶλλον χαρίεσσα· εὐμελεστέρα ἢ ἄλλη· καὶ αἱ δύο δὲν ἀξίζουν πολὺ· ἡ πρώτη ἐξετέλεσε τὸ μέρος τῆς ἐπιδειξιώτερον εἰς τὰ ἵπποδρομικὰ γυμνάσματα, τὰ ὅποια ἠκολούθησαν μετὰ τὴν μιμικὴν παράστασιν.

Αἱ ἐντυπώσεις μας ἐν γένει καλαί· ἔμπορῶσαν νὰ εἶνε καὶ καλλίτεραι. Ἐπὶ τῶν ἵππων ἐξετελέσθησαν ποικίλα ἀκροβατικὰ γυμνάσματα, οὐχὶ ἀνεπιτυχῶς, ὑπὸ διαφόρων ἵπποδρόμων, μεγάλων καὶ μικρῶν· ἀλλὰ τὴν μεγίστην ἐπιτυχίαν ἔδρεψεν ὁ μικρότερος ἐκ τῶν τοῦ θιάσου, μὲν δεκαετὴς παιδί, μὲ τὸ ἀλογάκι του διαπεραιώσαν εὐχερέστερον καὶ θαυμασίως πάντας τοὺς ἀγῶνας, εἰς οὓς ὑπεβλήθησαν οἱ πρὸ αὐτοῦ καὶ μετ' αὐτόν· τρέχει ἐπὶ τοῦ ἵππου του, κατέρχεται, καὶ πάλιν ἀναβαίνει, ἐνῶ ὁ ἵππος ἔτρεχε μὲ τὴν μεγαλητέραν ὀρμὴν, τὸν ὀδηγεῖ ὀρθίος ἐπ' αὐτοῦ ἐν στάσει σχοινοβάτου, καὶ ἐκτελεῖ ἐν τῇ δρόμῳ ποικίλα ἄλ-

ματα, πηδῶν διὰ μέσου στεφανῶν, καὶ ὑπερπηδῶν τεινόμενα ἐμπόδια.

Παραλαύνουσιν ἄλλοι ἵπποι, ὑπὸ τὸν ἦχον τῆς ὀρχήστρας ἐπιδεικνύοντες τὴν χορευτικὴν αὐτῶν δεξιότητα, καὶ ἄλλας ἐκτελοῦντες περιέργους κινήσεις· ἐν τῷ μεταξὺ ποικίλλουσι τὴν μονοτονίαν τῶν ἵπποδρομιῶν γυμναστικαὶ ἀσκήσεις καὶ μία ἐπιδειξιωτάτη ἀναρρίχσις ἐφ' ὑψηλοῦ ἴστου.

Ἄλλὰ τὸ πλῆθος ἀρχίζει νὰ ἐκδηλῇ μεγαλοφῶνως τὴν ἀνυπομονησίαν του διὰ τὴν παρατεινομένην βραδύτητα περὶ τὴν εἴσοδον τοῦ σοφοῦ ὄνου, τοῦ τόσον πανηγυρικῶς ἀγγελθέντος ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων. Εἰς τὴν πανταχόθεν ἐκρυγνυμένην φωνὴν ὁ γαῖδαρος! ὁ γαῖδαρος! ἐξέρχεται ὁ διευθυντὴς τοῦ ἵπποδρομίου, δικαιολογούμενος διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ συμπαθοῦς εὐνοουμένου τοῦ κοινού· τὴν δικαιολογίαν του μεταφράζει πρὸς τὸ σεβαστὸν κοινὸν ὁ παρὰ τὸ πλευρόν του ἐκτελῶν χρεεῖ διερμηνέως ὡς ἑξῆς:

— Ὁ γαῖδαρος, μὲ συμπάθειο, δὲν εἶε εἰς τὸ ἀγίσιο καὶ δὲ μποροῦμαι νὰ τὸν ἀμολήσωμαι.

Καὶ αἱ παραστάσεις ἐπανελήθησαν καὶ προχθὲς καὶ χθὲς, ἀλλ' ὁ σοφὸς ὄνος ἀκόμη δὲν ἐκόρσσε τὴν περιέργειάν μας, διότι τὰ περὶ αὐτοῦ, ὡς ἐμάθωμεν, κανονισθῆσονται, κατὰ τὸ ἐπίσημον λόγιον τῶν τελεῶν μας, δι' ἰδιαίτερον προγράμματος.

Θεατῆς

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 14/26 Ἀπριλίου.

Τόσον τὸ καλλίτερον· τὸ ζήτημα τὸ συνταράξαν ἐπὶ μίαν

εἶναι; Ποῦ νὰ τὸν ζητήσω; Θὰ πληροφορηθῶ διὰ νὰ τὸν ξαναἰδῶ. Ποῖος λοιπὸν εἶναι ὁ παράδοξος αὐτὸς ἀνθρωπος ὅστις τόσον γλιγῶρα μὲ ἀγάπησεν καὶ ἐγένετο προστάτης μου; Κρύπτει τὸ ὄνομά του; Γιατί; Διὰ λόγους μυστικῶς, μοῦ εἶπεν. Ἄκόμη ἓνα μυστήριον!

Καὶ ὁ νοῦς του πῆγε ἀμέσως εἰς τὸν γηραιὸν ἐπαίτην τοῦ Βλαϊνκούρ.

— Παράδοξον, ἐσκέπτετο κατὰ μοι λέγει ὅτι ὁ λοχαγὸς Λαγγάρδ, ὅστις εἶναι βεβαίως πολὺ ἀνώτερος παρ' ὅ,τι φαίνεται ὅτι εἶναι, μεγάλην θὰ ἔχη ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς τύχης μου! Μάλιστα, μάλιστα, πρέπει νὰ τὸν ξαναἰδῶ, καὶ ἀπὸ αὐριον θ' ἀρχίσω νὰ ζητῶ πληροφορίας.

Ὁ Ἰάκωβος ὄλην τὴν πρωτὴν τῆς ἐπιούσης ἐζήτηε πληροφορίας, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ ποῦ εὕρισκοντο οἱ ἐλευθεροσκοπεῦται τοῦ Λαγγάρδ. Ἐπανάρχετο εἰς τὸ στρατόπεδον ἐν μεγίστῃ ἀμηχανίᾳ διὰ τὰ ἀνωφελῆ διαδήματά του, εἰς ἓνα ἀγκωνάρι εὕρηθη ἀπέναντι ἀξιωματικῶν τινῶς τῶν ἐλευθεροσκοπευτῶν, τοῦ ὁποίου ἡ μορφή δὲν τῷ ἐφάνη ἀγνωστος.

— Συγγνώμην, τῷ εἶπε, νομίζω ὅτι κάπου συνητηθήμεν.

— Ἄ! εἶπεν ὁ ἕτερος φέρων ζωηρῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στρατιωτικοῦ καλύμματος τῆς κεφαλῆς του· σὰς ἀναγνωρίζω· εἶθε σεῖς, ἀξιωματικέ μου, ὅστις εἶθε εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ Ἀὔρελ.

— Ἀνήκετε λοιπὸν εἰς τὸν λόγον τοῦ λοχαγοῦ Λαγγάρδ;

— Ἔχω τὴν τιμὴν ταύτην.

— Δὲν θ' ἀρνηθῆτε, νομίζω, νὰ μοῦ δώσετε μίαν πληροφορίαν;

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας;

— Ποῦ εὕρισκεται τώρα ὁ λοχαγὸς σας;

— Μήπως ἐπιθυμεῖτε νὰ τὸν ἴδητε;

— Μάλιστα.

— Εἶναι εὐκολον.

— Εἶναι ἀρὰ γε εἰς Λύρηλιαν;

— Ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν. Τὸν ἀφῆσα ἐκεῖ, ἀφοῦ ἔλαβα τὰς διαταγάς του.

— Ποῦ κατοικεῖ;

— Εἰς αὐτὴν τὴν ὁδόν. Ἐλθετε, ἀξιωματικέ μου, νὰ σὰς ὀδηγήσω μέχρι τῆς θύρας τῆς οἰκίας.

— Μετ' ὀλίγον ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν ἀνάρχετο τὴν πρώτην ὀροφὴν τῆς οἰκίας καὶ ἔκρουε τὴν θύραν τοῦ θαλάμου τῆν ὁποίαν τοῦ εἶχον δεῖξει.

Ἐστρεψε τὴν στόφιγγα τῆς θύρας ἥτις ἤνοιξε καὶ εἰσῆλθεν.

(Ἀκολουθεῖ)